

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Σ' ἐβένινο κρεββάτι, στολισμένο
μὲ κοραλλένιους ἀετούς, βαθυὰ κοιμάται
ὁ Νέρων — ἀσυνείδητος, ἥσυχος, κ' εὐτυχής·
ἀκμαῖος μὲς στὴν εὐρωστία τῆς σαρκὸς
καὶ στῆς νεότητος τ' ὠραῖο σφρῆγος.

Ἄλλὰ στὴν αἴθουσα τὴν ἀλαβάστρινη ποῦ κλείνει
τῶν Ἀηνοβάρβων τὸ ἀρχαῖο λαράριο
τὶ ἀνήσυχτοι ποῦ εἶν' οἱ Λάρητές του.
Τρέμουν οἱ σπιτικοὶ μικροὶ θεοὶ
καὶ προσπαθοῦν τ' ἀσήμαντά των σώματα νὰ κρύψουν.
Γιατὶ ἄκουσαν μιὰ ἀπαίσια βοή,
θανάσιμη βοή τὴν σκάλα ν' ἀνεβαίνει·
βήματα σιδερένια ποῦ τραντάζουν τὰ σκαλιά.
Καὶ λιγοθυμισμένοι τώρα οἱ ἄθλιοι Λάρητες
μέσα στὸ βάθος τοῦ λαράριου χώνονται,
ὁ ἓνας τὸν ἄλλονα σκουντᾶ καὶ σκουντουφλᾶ,
ὁ ἓνας μικρὸς θεὸς πάνω στὸν ἄλλον πέφτει
γιατὶ κατάλαβαν τὶ εἶδος βοῆ εἶναι τούτη,
τ'ἀννοιωσαν πιά τὰ βήματα τῶν Ἑριννύων.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΧΙΟΝΟΝΕΡΑΪΔΑ

ΣΤΟ ΤΥΝΚΟΥ ΜΑΝΣΟΥ Β. Σ. Α. Η.

Μιὰν ὠραίαν ἡμέρα στὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶ-
να, τὴν ὥρα πὸν τὸ χιόνι ἀδιάκοπα πέφτοντας
ὑφαίνε τὸν ὀλόλευκο μανδύα τῆς φύσης καὶ
φάνταζε καὶ γυάλιζε κάτω ἀπ' τὶς κρυερὰς
ἀχιτῆδες τοῦ ἡλίου τοῦ Βοριᾶ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς

γειτονιάς χαρούμενα κι ὅλο ζωὴ καὶ κίνηση
ἔπαιζαν στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ καὶ διασκέ-
δαζαν φτιάνοντας ἀνθρώπους ἀπὸ χιόνι, ἓνας
γέρος μὲ τὴ γρηοῦλά του παρακολουθοῦσαν μὲ
συγκίνηση καὶ τὴν καρδιά πνιγμένη ἀπὸ θλίψη,